

Per la gràcia de Déu

written by Xavier Martínez Gil | 18 d'agost de 2017

La Constitució espanyola, en l'article 16, reconeix la llibertat religiosa i de culte al mateix temps que proclama que cap religió tindrà caràcter estatal. Aquest article va gaudir de força consens quan els anomenats «pares de la Constitució» el van redactar i m'atreviria a dir que avui dia encara manté aquest consens en el seu literal. Altra cosa és l'últim apartat de l'article, que fa referència expressa a les relacions amb l'Església Catòlica, que ni aleshores ni ara genera unanimitat.

Sigui com sigui, l'aplicació pràctica que s'ha fet d'aquest precepte constitucional és, des del meu punt de vista, molt discutible. Una cosa és garantir la llibertat religiosa (cadascú, a casa seva, pot fer el que li roti) i altra cosa és promocionar la religió com si fos un bé públic fins a l'extrem. No cal. M'explico. Un dels instruments més potents amb què compta qualsevol govern és el sistema fiscal. Dins d'aquest, els beneficis fiscals suposen un instrument molt efectiu (i amb molt poc control, sigui dit de pas) per tal d'afavorir determinades situacions o col·lectius. Curiosament, l'Església Catòlica es troba afavorida en tots els repartiments d'aquesta aparent «loteria» que representen els beneficis fiscals. Si de tots és coneguda la frase «sempre guanya la banca», tampoc li queda lluny la frase «amb l'Església hem topat» quan parlem d'impostos. I és que a cada impost que busquem, trobarem importants beneficis, si no directament exempcions, a favor d'aquesta entitat religiosa.

Sense entrar en l'escandalós món de les immatriculacions d'immobles (una forma legal de fer-se propietari d'immobles per la gràcia de Déu), podem afegir les exempcions d'IVA; de l'Impost sobre Béns Immobles; de l'Impost sobre Transmissions Patrimonials; de l'Impost sobre Successions i Donacions; de l'Impost sobre Increment de valor de terrenys de naturalesa

urbana; d'Instal·lacions i Obres, i un llarg etcètera, molts d'ells, a l'empara de la Llei de Patrimoni Històric, a la Llei de Mecenatge o, directament, «vestits a mida» fets en lleis d'acompanyament de pressupostos. Ja m'agradaria a mi que altres «drets» contemplats a la Constitució gaudissin de tantíssims beneficis fiscals com el de la llibertat de culte. Per què no aplicar aquesta suavitat fiscal al dret a l'habitatge, al treball digne, a la salut, a l'educació o a la cultura?

Se m'acut, per exemple, que el FC Barcelona es podria reconvertir en entitat religiosa. Tenen el temple (el Camp Nou), tenen la religió (el futbol), tenen el ritual (missa cada diumenge), tenen el déu (Messi) i tenen les oracions (l'himne i la grada d'animació). D'aquesta forma, no es pagaria IVA per les entrades (com tampoc fa l'Església Catòlica), ni pagaria IBI per les instal·lacions esportives (ai, perdó, religioses), ni cap altre impost humà, ja que només haurien de donar comptes davant de Nostre Senyor el dia del judici final. Amén.